

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego L. spółki z o.o. z siedzibą w W. i ubezpieczonych: J.
S., M. S., E. P., K. P. (poprzednio P.), A. P.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 września 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 18 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 1045/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W. na rzecz T. S.A. w W. kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 9 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. stwierdził, że: E. P., A. P., K. P., J. S. i M. S. - podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z siedzibą w W. (dalej jako „T.”) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. „do nadal”.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 14 maja 2019 r., oddalił odwołania T. S.A. z siedzibą w W. od powyższych decyzji.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 18 maja 2021 r., zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W. z dnia 9 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż J. S. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r. oraz że A. P. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 30 czerwca 2015 r., oddalił apelację w pozostałym zakresie, rozstrzygając także o kosztach postępowania.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części dotyczącej ograniczenia okresów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w T. S.A. wobec A.P. - do 30 czerwca 2015 r. i wobec J. S. - do 31 marca 2015 r. oraz w zakresie zasądzonych kosztów postępowania.

W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania: art. 327¹ § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c., a także naruszenia prawa materialnego: art. 22 art. 30 k.p.; art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U z 2022 r., poz.1009) w związku z art. 23¹ k.p.; art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 k.p.; § 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r., poz. 1804), przez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego łącznie w wysokości 1.800 zł.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. - z uwagi na potrzebę wykładni:

- art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 k.p. w związku z art. 23¹ k.p. sprowadzającej się do ustalenia, czy rozwiązanie umowy o pracę pomiędzy T. S.A. a ubezpieczonym przez podmiot

trzeci niezwiązany żadnym węzłem prawnym jest skuteczne względem ubezpieczonego i T. S.A. w sytuacji, gdy ubezpieczony „po rozwiązaniu stosunku pracy z L.” nadal, cały czas kontynuował wykonywanie tej samej pracy na rzecz dotychczasowego pracodawcy (T. S.A) pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez tego pracodawcę (T. S.A),

- art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - czy kontynuowanie zatrudnienia w ramach założonej przez dotychczasowego pracownika działalności gospodarczej jest wystarczające do uznania iż doszło do rozwiązania stosunku pracy w sytuacji, gdy pracownik nadal wykonuje te same czynności w ten sam sposób pod nadzorem dotychczasowego pracodawcy (co bezpośrednio wskazuje na swoiste wymuszenie na pracowniku zmiany formy współpracy w celu uniknięcia obowiązku odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne od wynagrodzenia należnego pracownikowi), pomimo braku zmiany charakteru pracy, nierozwiązania w sposób formalny stosunku pracy z pracownikiem.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się Spółka wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymogi formalne tego środka prawnego, powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych

przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493).

Skarżący nie spełnił wskazanych wymagań. Po pierwsze, ograniczył się do przedstawienia pytania, bez wykazania problemów interpretacyjnych wynikających (także) z odmiennych orzeczeń sądów. Po drugie, postawione pytania stanowią powielenie podstaw kasacyjnych, którym nadano postać zdania pytającego, a z tego wynika, że Sąd Najwyższy nie miałby dokonywać wykładni przepisów (o charakterze abstrakcyjnym), ale wypowiadać się co do prawidłowej subsumcji stanu faktycznego pod wskazane normy prawne. Po trzecie wreszcie, z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku nie wynika, aby zainteresowani nadal (po podjęciu działalności gospodarczej) wykonywali te same czynności w ten sam sposób i to pod nadzorem dotychczasowego pracodawcy (T. S.A). Tym samym skarżący przedstawiając wątpliwości - wbrew art. 398¹³ § 2 k.p.c. - powołuje się na nowe okoliczności faktyczne.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[as]